

[Landbrugsministeren.]

de Konservative, et Beløb paa ca. 11 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Indkøb af Boller, som ogsaa skulde udstykkes som offentligt Fæste, det, som det ærede Medlem saa smukt kalder Slavetiltværelse. I 1929 bevilgede Rigsdagen enstemmigt 10 Mill. Kr. til Indkøb af Jord i Sønderjylland, som næsten udelukkende, ja, hidtil udelukkende er blevet anvendt til Udstykning som offentligt Fæste. Der staar i Loven, at de kan faa Jord enten til det, som de nu kalder offentligt Fæste, eller de kan faa det efter den gamle Husmandslovs Principper, men i saa Fald maa de betale den Pris, Staten har givet for Jorden, plus de Udgifter, som er medgaaet til Grundforbedringer, Vejanlæg o. s. v. Resultatet er blevet, at Jorden til Dato kun er blevet udstykket efter det Princip, de kalder offentligt Fæste. Endelig blev der i Aar den 6. November af det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen forelagt et Lovforslag med Venstres Bestyrelses Underskrift, baade det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals og det ærede Medlem Hr. Pinstrups. I det indeholdtes der Forslag om at oprette Brug som offentligt Fæste, altsaa det, som det ærede Medlem saa kønt bagefter kalder Slavetiltværelsen. Yderligere udtalte det ærede Medlem i sin Forelæggelsestale, at nu maatte det være forbi med Forsøgslovgivningen. Det var dog den Undskyldning, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i Fjor havde til Forsvar for, at man i 1919 gik med til en Udstykning efter 4. Oktober-Lovens Bestemmelser, at det var en Forsøgslovgivning. Men nu siger det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen kategorisk som Ordfører for Venstre, at nu maa det være forbi med Forsøgene, nu maa vi gennemføre en varig Lovgivning, og i det Forslag, han anbefaler Tinget at stemme for som den varige Lovgivning, indeholdes altsaa ogsaa offentligt Fæste.

Det ærede Medlem sluttede sin Tale med at overrose den Lov om Udstykning af Jord i Sønderjylland, hvortil der er bevilget 10 Mill. Kr. Jeg skal erkende, at det efter min Opfattelse er en god Lov, men det bliver en dyr Lov for Statskassen, det kan man være overbevist om. Staten maa nemlig købe til Dagspris og udstykke enten som det, de nu kalder offentligt Fæste,

eller til Købesummen plus de Udgifter, der yderligere medgaar, det bliver derfor utvivlsomt en dyr Lov. Det er dog fuldt forsvarligt at gennemføre denne Lov, fordi der i Sønderjylland findes saa store tyndt befolkede Egne, hvor det er af stor Værdi, af forskellige Grunde, at faa paabegyndt en Udstykning, selv om det skal koste Staten Penge. Men det er ikke en Lovgivning, som det kan forsvares at overføre paa det øvrige Land. Der er ingen som helst Rigtighed i det ærede Medlems Udtalelse om, at det er omtrent nøjagtigt det samme, der indeholdes i den sønderjydske Lov med de 10 Millioner og i Venstres Forslag. Tværtimod vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis han endelig vil gaa ind paa en Lovgivning som den, der er gennemført i Sønderjylland, skal han ændre det Forslag, som Venstre har stillet, derhen, og det vil da betyde et stort Skridt hen imod det, som vi kan gaa med til. Det ærede Medlem sagde endvidere, at det, der er gennemført i Sønderjylland, er ganske fortræffeligt, og anbefalede, at vi skulde fortsætte paa samme Maade i det øvrige Land. Han sagde som Begrundelse herfor, at de daarligere Tider, vi nu oplever, vil bevirke, at mange Landmænd ogsaa Nord for Kongeaen vil komme i den Situation, at de meget gerne vil af med Jord paa den Maade, som der her er Tale om. Men det vil jo sige, at det ærede Medlem her ganske aabenlyst erkender, at det er Hensigten med Venstres Forslag, at Staten skal hjælpe disse større Landmænd til at komme af med Jord, hvilket vil være af stor økonomisk Betydning for dem. Jeg tror ogsaa, at mange vil melde sig, og at mange kan blive hjulpet, men jeg vil da tilføje, at hvis man vil gaa ind i en Lovgivning, der gaar ud paa at hjælpe de Landmænd, der er i den Situation, saa skal man ikke lade Husmændene være Dæksmænd, være dem, der skal bære Ansvaret, dem, som det gives Udseende af faar Statstilskuddet. Lad os saa gennemføre en Lovgivning, der gaar ud paa at støtte de Landmænd, som er i en saadan Situation; hvis man mener, at det er muligt, forsvarligt, gennemførligt og retfærdigt. Men i saa Fald kan det heller ikke gælde nogle enkelte, saa maa man være klar over, at der vil melde sig mange, og derfor forstaar